

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (2) și ale art. 27 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul adoptă următoarea

DECIZIE

Nr. ...

Data: ..

Prin contestația nr. 40/21.03.2024, transmisă prin e-mail, înregistrată la CNSC cu nr. 17763/25.03.2024, formulată de SC SRL, cu sediul social ../... reprezentată legal prin ..., împotriva documentației de atribuire, elaborată de către, în calitate de autoritate contractantă, cu sediul în municipiul Târgoviște, strada Tricolorului nr. 1, județul, în cadrul licitației deschise, organizată în vederea atribuirii contractului de achiziție publică având ca obiect „Furnizarea, montarea, instalarea și punerea în funcțiune a 5 stații de reîncărcare, aferente obiectivului de investiții «STAȚII DE REÎNCĂRCARE PENTRU VEHICULE ELECTRICE ÎN JUDEȚUL»”, cod CPV 31681500-8 - Aparate de reîncărcare (Rev.2), inițiată prin publicarea în SEAP a anunțului de participare nr., s-a Consiliului ca, prin decizia pe care o va pronunța să dispună:

i. obligarea autorității contractante la luarea măsurilor de remediere, constând în eliminarea/modificarea unor cerințe și specificații tehnice din documentele achiziției și din fișa de date, în temeiul prevederilor art. 26 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 101/2016, în sensul arătat în considerentele dezvoltate mai jos;

ii. obligarea autorității contractante la stabilirea unui nou termen-limită pentru depunerea ofertelor.

**CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR,
asupra cauzei de față, constată următoarele:**

Consiliul a fost legal sesizat și este competent, potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, să soluționeze contestația de față, prin care SC SRL critică documentația de atribuire DF1207403/12.03.2024, respectiv următoarele documente publicate de

autoritatea contractantă în SEAP: [CN1066424/00016] 1.CAIET DE SARCINI.pdf.p7s, [CN1066424/00002] FisaDate_ DF1207403.pdf., susținând că aceste prezintă „o serie de nereguli în sensul existenței unor cerințe nelegale, netemeinice sau care restrâng concurența”.

Contestatoarea susține că prevederile documentației de atribuire, încalcă principiile tratamentului egal și îngreșesc accesul prin restrângerea nepermisă a concurenței, cu încălcarea dispozițiilor art. 49 alin. (1), art. 50 alin. (1) și (2) și art. 155 alin. (6) din Legea nr. 98/2016.

Afirmă că fiecare cerință în parte a documentației de atribuire, în maniera configurată de autoritatea contractantă este restrictivă în sensul că poate fi îndeplinită doar de un număr limitat de operatori economici, observându-se intenția de preferențiere a produsului ofertat, prin reglementarea nejustificată a unor cerințe care nu urmăresc satisfacerea unui interes legitim tehnic.

Contestatoarea prezintă punctual fiecare cerință criticată:

1. eliminarea aplicației de management de plată și a cerinței „plata minim card bancar, POS” sunt ilegale în lipsa eliberării dovezii fiscale a plății, respectiv menținerea cerinței stațiilor cu sistem de plată POS cu eliberarea dovezii fiscale a plății acordând libertatea de propunere a soluțiilor de montaj a acestor sisteme de plată POS;

Petenta arată că, deși, aparent, aceasta cerință este o cerință justificată și acceptabilă, având în vedere că protocoalele actuale (OCP1.6J) nu utilizează comunicarea automată a sistemelor de plată cu softul de monitorizare, implementarea acestora cu un soft de monitorizare necesită integrarea lor în softul respectiv, fapt ce va duce la costuri de dezvoltare/integrare suplimentare.

„Aplicație de management și plată: Disponibilă pe Android și IOS cu funcții minime de poziționare pe hartă stație de reîncărcare disponibilă, plată minim card bancar, POS”.

În opinia contestatoarei, având în vedere că se solicită ca plata să se facă LOCAL cu POS și că nu s-a solicitat ca acest sistem să poată elibera o dovada fiscală, cum ar fi bonul fiscal, autoritatea nu poate utiliza un astfel de sistem de plată, deoarece ar duce la încălcarea legii fiscale. Standardul de comunicare OCPP nu prevede o integrare standard cu un sistem de plată POS.

Afirmă că, pentru integrarea unui astfel de sistem de plată, atât stația de încărcare, cât și echipamentul POS, respectiv sistemul de back-end (softul de monitorizare), trebuie să aibă aceeași soluție de integrare. Neștiind cu ce sistem de monitorizare se va lucra și dacă acest sistem de operare știe să integreze o soluție de plată directă POS, „posibilitatea integrării” reprezintă o dezvoltare care implică mai mulți factori și anume fabricantul stației, fabricantul POS-ului și fabricantul softului de operare care încă nu se cunoaște.

Mai mult, arată că această integrare costă, iar costul nu poate fi inclus în această achiziție, iar, pe piață, există deja soluții de plată directă cu cardul fără să aibă legătura directă cu softul de monitorizare, care oferă, inclusiv bon fiscal, așa cum prevede legea fiscală din România în cazul unei plăți directe cu cardul.

Menționează că, în conformitate cu ghidul de finanțare:

„stațiile de reîncărcare vor dispune de un acces deschis de management și operare care să permită identificarea locației, monitorizarea în timp real a funcționalității, disponibilității, cantității de energie transferată. De asemenea, acest acces trebuie să permită interconectarea și comunicarea cu alte instalații similare în timp real”.

Contestatoarea apreciază că, deoarece stațiile de încărcare sunt funcționale pe baza unei soluții software universale, iar cerința din ghidul de finanțare este îndeplinită de software-urile de pe piața de profil, celelalte impuneri restrictive sunt disproporționate, cu scopul clar de avantajare a anumitor producători și restrângerea concurenței.

În susținere arată că, la art. 3 alin. (1) lit. rr) din Legea nr. 98/2016, se prevede că specificațiile tehnice reprezintă *„cerințe, prescripții, caracteristici de natura tehnică ce permit fiecărui produs, serviciu sau lucrare să fie descris, în mod obiectiv, într-o manieră corespunzătoare îndeplinirii necesității autorității contractante”*, iar, potrivit art. 155 alin. (1) din același act normativ *„Specificațiile tehnice sunt stabilite prin documentația de atribuire și definesc caracteristicile solicitate privind lucrarea, serviciul sau produsele care fac obiectul achiziției”*.

Cu aplicarea principiului proporționalității, autoritatea contractantă este obligată să aleagă numai acele cerințe/limitări care să asigure un echilibru între necesitatea sa și liberul acces la procedură.

Prin urmare, petenta solicită renunțarea la sistemul de plată local POS, deoarece nu este legal, devenind legal prin completarea cerinței cu obligația de eliberarea dovezii fiscale a plății, respectiv bon fiscal.

Subliniază faptul că aceasta obligație de eliberare a dovezii fiscale de plata, bon fiscal, factură, chitanță, după caz, derivă din prevederile O.U.G. nr. 28/1999 ***republicată***, din care citează:

Articolul 1:

„(1) Operatorii economici care încasează, integral sau parțial, cu numerar sau prin utilizarea cârdurilor de credit/debit sau a substitutelor de numerar contravaloarea bunurilor livrate cu amănuntul, precum și a prestărilor de servicii efectuate direct către populație sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale;

(2) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1), denumiți în continuare utilizatori, cu excepția celor care utilizează aparate de marcat electronice fiscale care potrivit prevederilor art. 3 alin. (2A1) nu înglobează constructiv dispozitivul de imprimare, au obligația să emită bonuri fiscale cu aparate de marcat electronice fiscale și să le înmâneze

clienților. La solicitarea clienților, utilizatorii vor elibera acestora și factură”.

Articolul 2

„Se exceptează de la prevederile art. 1 alin. (1) încasările efectuate din următoarele activități:

a) comerțul ocazional cu produse agricole din producție proprie efectuat de către producătorii agricoli individuali, autorizați în condițiile legii, în piețe, târguri, oboare sau în alte locuri publice autorizate;

b) vânzarea de ziare și reviste prin distribuitori specializați;

c) transportul public de călători în interiorul unei localități pe bază de bilete sau abonamente tipărite conform legii, precum și cu metroul;

d) activitățile pentru care încasările se realizează pe bază de bonuri cu valoare fixă tipărite conform legii - bilete de acces la spectacole, muzee, expoziții, târguri și oboare, grădini zoologice și grădini botanice, biblioteci, locuri de parcare pentru autovehicule, bilete de participare la jocuri de noroc și altele similare;

e) activitățile de asigurări și ale caselor de pensii, precum și activitățile de intermediari financiare, inclusiv activitățile auxiliare acestora. Nu sunt exceptate activitățile de schimb valutar cu numerar și substitute de numerar pentru persoane fizice, altele decât operațiunile efectuate de punctele de schimb valutar din incinta instituțiilor de credit, aparținând acestor instituții;

f) activitățile desfășurate ca profesii libere sub toate formele de organizare care nu implică crearea unei societăți comerciale;

g) vânzarea obiectelor de cult și serviciile religioase prestate de instituțiile de cult;

h) comerțul cu amănuntul prin comis-voiajori, precum și prin corespondență, cu excepția livrărilor de bunuri la domiciliu efectuate de magazine și unitățile de alimentație publică, pe bază de comandă;

i) serviciile de instalații, reparații și întreținere a bunurilor, efectuate la domiciliul clientului;

j) vânzarea pachetelor de servicii turistice sau de componente ale acestora de către agențiile de turism, definite potrivit legii;

k) încasarea la domiciliul clientului a contravalorii energiei electrice și termice, a gazelor naturale, a apei, a serviciilor de telefonie, inclusiv de telefonie mobilă, de poștă și curier, de salubritate, de televiziune, inclusiv prin cablu, de Internet;

l) efectuarea lucrărilor de construcții, reparații, amenajări și întreținere de locuințe;

m) serviciile de transport feroviar public de călători în trafic intern și internațional, prestate de societăți comerciale persoane juridice române, pe bază de bilete sau abonamente tipărite conform legii;

n) activitățile de jocuri de noroc desfășurate cu mijloace tehnice de joc ce funcționează pe baza acceptatoarelor de bancnote sau monede;

o) serviciile de parări auto a căror contravaloare se încasează prin automate ce funcționează pe baza acceptatoarelor de bancnote sau monede;

p) livrările de bunuri sau serviciile efectuate prin automatele comerciale ce funcționează pe bază de acceptatoare de bancnote sau monede și conțin un sistem de contorizare electronic și/sau mecanic, ca parte integrată constructivă din automat, care să permită înregistrarea, evidențierea și controlul sumelor încasate, cu excepția livrărilor de produse energetice, astfel cum sunt definite în titlul VII din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

q) comerțul de tip cash and carry desfășurat de comercianții care vând mărfuri prin sistemul de autoservire către persoane fizice înregistrate în baza de date a vânzătorului, în scopul utilizării acestora ca produse consumabile”.

Astfel, arată contestatoarea, plata cu POS pentru a achita valoarea încărcărilor la stațiile de încărcare, nu reprezintă o excepție în litera legii de mai sus.

În același sens, face trimitere la reglementarilor internaționale, respectiv: Directiva Parlamentului European 2014/94/EU, respectiv REGULAMENTUL (UE) 2023/1804 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI din 13 septembrie 2023 privind instalarea infrastructurii pentru combustibili alternativi și de abrogare a Directivei 2014/94/UE, (36), ce se poate consulta la adresa: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:32023R1804&from=de>

„(36) Utilizatorii de vehicule alimentate cu combustibili alternativi ar trebui să poată reîncărca sau realimenta ad-hoc și să poată plăti cu ușurință și comod la toate punctele de reîncărcare și de realimentare accesibile publicului, fără a fi nevoie să încheie un contract cu operatorul punctului de reîncărcare sau de realimentare sau cu un furnizor de servicii de mobilitate. Prin urmare, pentru reîncărcarea sau realimentarea ad-hoc, toate punctele de reîncărcare și de realimentare accesibile publicului ar trebui să accepte instrumente de plată care sunt utilizate pe scară largă în Uniune și, în special, plăți electronice prin terminale și dispozitive utilizate pentru serviciile de plată. În ceea ce privește infrastructura instalată înainte de data aplicării prezentului regulament, aplicarea acestor cerințe ar trebui amânată. Această metodă de plată ad-hoc ar trebui să fie întotdeauna la dispoziția consumatorilor, chiar și atunci când se oferă plăți pe bază de contract la punctul de reîncărcare sau de realimentare”.

Menționează că, pentru un acces facil la utilizarea stațiilor de încărcare, fără a fi membru al unei rețele, conform Directivei Parlamentului European 2014/94/EU, trebuie implementată plata directă cu POS prin cititor de carduri bancare contactless cu tranzacționare directă, fără a fi necesară înrolarea într-o aplicație sau contactarea operatorului stației.

Susține că, în conformitate cu legea fiscală din România, orice plata directă la POS la echipamente ce nu sunt exceptate (încărcarea mașinilor electrice nu este o excepție), va fi însoțită de un document fiscal pentru suma cheltuită prin încărcare mașinii.

Apreciază că, luând în considerare Directiva specificată prin care se dorește simplificarea întregului proces de plată, varianta cea mai simplă de a dovedi fiscal plata, este bonul fiscal.

În opinia contestatoarei, prin specificațiile de mai sus, „s-au făcut mai multe alegeri discriminatorii”, cum ar fi:

- neintroducerea obligativității de emitere a unui document fiscal fără a fi necesară înrolarea într-o aplicație sau contactarea operatorului rețelei, așa cum se dorește prin Directiva Europeană.

- decizia abuzivă de a instala sistemul de plată doar în stația de încărcare știind că orice modificare a echipamentelor prin adăugări de componente electronice (mai ales echipamente care emit unde radio cum este și POS-ul) duce la pierderea anumitor avize cerute în specificațiile stațiilor.

Raportat la cele expuse, contestatoarea solicită eliminarea aplicației de management de plată și a cerinței „*plata minim card bancar, POS*”, deoarece sunt ilegale sau menținerea cerinței stațiilor cu sistem de plată POS, cu eliberarea dovezii fiscale a plății, acordând libertatea de propunere a soluțiilor de montaj a acestor sisteme de plată POS (având în vedere respectarea O.U.G. nr. 28 din 25 martie 1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și a directivei Europene prin care să se demonstreze că sistemele POS pot funcționa în regimul de plată ad-hoc, la fel și eliberarea dovezii fiscale a plății).

2. Înlăturarea ambiguității în ceea ce privește cerința:

**„S d reîncărcar v electr comun p p
d tip OCPP (Open Charg Po P - m 1.6 c meniu
în l r ș în l engleză”.**

Contestatoarea solicită remedierea cerinței, în cazul în care autoritatea contractantă se referă la meniul stației, care va fi în limba română și engleză, și nu la protocolul OCPP.

3. Înlăturarea paragrafului: „*Comunicare Modalități plată: PLC5 CAR PWM, RS 232, RS 485, Ethernet 3G, 4G, On-line Mobile App/SMS/NFC, Wi-Fi, POS Contactless*”.

În opinia petentei, aceste specificații nu reprezintă „*comunicare modalități de plata*”, ci interfețe de comunicare între periferice, și nu reprezintă o modalitate de plată sau de comunicare a plății. ON-line Mobile APP/SMS/NFC reprezintă modalitate de plată la fel ca și POS contactless.

Susține că, oricum, modalitatea internă în care se face comunicarea între perifericele stației este specifică fiecărui producător și nu poate fi un mod de departajare sau de impunere.

4. menționarea pentru display a gradului de protecție antivandal IK10

Contestatoarea arată că, în caietul de sarcini se menționează, cu privire la display: *„color, touch screen, antivandal”*, fără a se indica gradul de protecție solicitat, deși, în descrierea stațiilor de încărcare, autoritatea contractantă solicită, pentru materialul stațiilor să aibă protecție antivandal IK10: *„și/sau aluminiu), ce face carcasa rezistentă la șocuri, rezistență la intemperii și colorfast (compatibil IK10 grad protecție carcasă: IP55/IK10)”*.

Se întreabă, în această împrejurare, la ce ar fi bună o protecție antivandal a carcasei IK10, care corespunde tuturor normelor europene dacă display-ul este IK08, sau mai mic, adică nu are un standard ridicat de protecție. Altfel spus, materialul din care este făcut exteriorul stațiilor de încărcare trebuie să fie protejat la lovire dar display-ul (care este mult mai sensibil) nu trebuie protejat la lovire (antivandal). Dacă stația nu dispune de un afișaj omologat cu un standard de min IK10, acesta nu este potrivit pentru aplicațiile de exterior publice și, cu siguranță, nu constituie protecție antivandal.

Afișajele omologate cu un standard IK10 rezistă la un impact de 20 Jouli, este deci protejat la lovire, și sunt conform normativelor internaționale și uzanțelor echipamentelor montate în mediu public.

În opinia petentei, în cazul în care autoritatea nu specifică un standard de minim IK10, se vor putea oferta stații de încărcare de calitate inferioară, care sunt improprii pentru utilizarea în mediul public.

Concluzionând că omisiunea stabilirii gradului de protecție antivandal de min IK10 este în defavoarea autorității contractante, contestatoarea solicită revizuirea acestei caracteristici și adăugarea standardului de protecție de minim IK10, dovedit prin teste de încercare, astfel încât întreaga stație să dețină standardul antivandal IK 10 în mod real și nu numai pe hârtie.

5. eliminarea ambiguității din caracteristica solicitată mai jos:

„Stația electrică de încărcare trebuie să aibă punctele de încărcare în curent alternativ AC și curent continuu DC separate la lungimi de 3 m astfel încât să poată alimenta în mod facil 2 mașini electrice simultan parcate în lungul axului drumului și perpendicular pe axul drumului”.

Contestatoarea solicită achizitoarei să explice ce dorește de fapt: se dorește ca stația de încărcare AC să fie separată de stația de încărcare DC, iar cele două stații să se afle la distanță de 3 m unele de altele?

6. autoritatea contractantă să se decidă asupra componentei stațiilor de încărcare și să transmită o informație clară referitoare la componenta conectorilor și a numărului lor.

„Echipat cu conector multistandard al sistemului de reîncărcare combinat CCS 2 și/sau CHAdeMO pentru încărcare în curent continuu conform Standardului SR EN62196-3”.

„Stația electrică de încărcare trebuie să aibă cel puțin două din cele trei tipuri de cabluri electrice de interconectare: CHAdeMO, CCS, AC Type 2”.

Menționează că, potrivit Ghidului de finanțare din 29 octombrie 2021 a Programului privind reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră în transporturi, prin promovarea infrastructurii pentru vehiculele de transport rutier nepoluant din punct de vedere energetic: stații de reîncărcare pentru vehicule electrice în localități:

„(3) Stațiile de reîncărcare vor fi echipate cel puțin cu prize și conectori de tip 2 pentru vehicule, conform descrierii din standardul SR EN62196-2, pentru încărcarea în curent alternativ, și cu conectori ai sistemului de reîncărcare combinat Combo 2, conform descrierii din standardul SR EN62196-3, pentru încărcarea în curent continuu”.

Din specificațiile publicate de autoritate, reiese ca stația de încărcare poate să aibă și doar Type 2 și CHAdeMO ceea ce nu este conform ghidului AFM.

Stațiile de încărcare trebuie să aibă Type 2, CCS2 și al treilea conector poate fi CHAdeMO.

7. uniformizarea cerințelor tehnice în ceea ce privește standardul de protecție IP 55.

Precizând că, în specificațiile tehnice ale stațiilor de încărcare se menționează: *„Grad protecție carcasă: IP55/IK 10”*, iar, în specificațiile tehnice ale carcasei, se menționează: *„rezistentă la șocuri, rezistență la intemperii și colorfast (compatibil IK10 și IP 54)”*, contestatoarea solicită uniformizarea gradului de protecție la IP55 și în ceea ce privește carcasa, astfel încât protecția stației la intemperii și acțiuni externe să fie reală și adaptată condițiilor invocate.

8. eliminarea oricărei specificații tehnice constructive particulară unui anume producător, specificații tehnice ce țin de materialul din care este fabricată stația sau să accepte și alte materiale care asigură o protecție la impact IK10 și o protecție minimă de IP55, respectiv oțelul galvanizat.

Menționează că, tot în specificațiile tehnice, achiziția face referire la materialul din care sunt confecționate stațiile de încărcare, respectiv *„oțel inoxidabil și/sau aluminiu”*; *„Carcasă carcasa dintr-un material robust, cu rezistență la impact”*. Se face referire la specificații personalizate a unui anume producător acestea fiind nepermise fiind considerate abuzive.

Susține că stațiile trebuie să fie confecționate dintr-un material care să asigure o protecție la impact IK10 și o protecție minimă de IP55, deci materialul din care sunt fabricate trebuie să treacă aceste teste. Oricare ar fi materialele de fabricație, dacă stațiile corespund unei protecții la intemperii min IP 55 și vandalism IK10, acestea sunt conforme cu standardele relevante.

Învederând faptul că specificațiile de material nu reprezintă cerințe de performanță sau funcționare a stațiilor ce se doresc a fi achiziționate, astfel cum statuează prevederile art 156 alin. (1) din Legea nr. 98/2016 că trebuie elaborate specificațiile tehnice, ci descriu caracteristici constructive, contravenind, prin urmare, dispozițiilor art. 156 alin. (2) din Legea nr. 98/2016, petenta solicită autorității contractante să se limiteze doar la formularea acelor specificații tehnice prin care să fie descrisă obiectiv necesitatea sa, astfel încât să nu fie restricționată concurența prin includerea unui detaliu constructiv în caietul de sarcini.

Întrucât materialul din care sunt confecționate stațiile de încărcare este o caracteristică constructivă și văzând art. 156 (2) din Legea nr. 98/2016: *„(2) Cu excepția cazului în care acest lucru este justificat de obiectul contractului, specificațiile tehnice nu precizează un anumit producător, o anumită origine sau un anumit procedeu care caracterizează produsele sau serviciile furnizate de un anumit operator economic și nici nu se referă la mărci, brevete, tipuri, la o origine sau la o producție specifică, care ar avea ca efect favorizarea sau eliminarea anumitor operatori economici sau produse”,* contestatoarea solicită Consiliului: *„să înlăturați din caietul de sarcini specificațiile de material sau să acceptați și oțelul galvanizat, ca și material de construcție a stațiilor de încărcare”.*

Având în vedere toate aceste argumente, solicită Consiliului să dispună admiterea contestației, astfel cum a fost formulată și motivată, și să oblige autoritatea contractantă la remedierea documentației de atribuire și, în consecință, să procedeze la modificarea cerințelor prevăzute în caietul de sarcini privind:

1. eliminarea aplicației de management de plată și a cerinței *„plata minim card bancar, POS”*, deoarece fiind ilegale în lipsa eliberării dovezii fiscale a plății, respectiv menținerea cerinței stațiilor cu sistem de plată POS cu eliberarea dovezii fiscale a plății acordând libertatea de propunere a soluțiilor de montaj a acestor sisteme de plată POS ;

2. înlăturarea ambiguității referitoare la protocolul OCPP;

3. renunțarea la cerința *„comunicare modalități de plată”*;

4. menționarea pentru display a gradului de protecție antivandal IK10;

5. eliminarea ambiguității cu referire la distanța de 3 m dintre 2 mașini care alimentează;

6. transmiterea unei informații clare referitoare la componența conectorilor și a numărului lor;

7. uniformizarea cerințelor tehnice în ceea ce privește standardul de protecție IP 55;

8. eliminarea oricărei specificații tehnice constructive particulară unui anume producător, specificații tehnice ce țin de materialul din care este fabricata stația sau să accepte și alte materiale care asigura o

protecție la impact IK10 și o protecție minimă de IP55, respectiv oțelul galvanizat .

În subsidiar, în ipoteza în care nu este posibilă remedierea documentației atacate, contestatoarea, în conformitate cu dispozițiile art. 26 alin. (2) pct. C) și alin. (7) din Legea nr. 101/2016, solicită anularea procedurii de atribuire.

Prin punctul de vedere nr. 7771/27.03.2024, înregistrat la CNSC cu nr. 18851/27.03.2024, ... a solicitat respingerea contestației formulate de SRL și continuarea procedurii de atribuire.

Răspunzând punctual criticilor formulate de către SRL, achizitoarea arată următoarele:

1. În ceea ce privește nelegalitatea și netemeinicia cerințelor din documentația de atribuire (punctul II din contestație), autoritatea contractantă precizează că a configurat documentația de atribuire într-o manieră care nu poate fi considerată restrictivă, cu respectarea principiilor prevăzute de legislația în vigoare privind achizițiile publice.

1.1. În ceea ce privește cerința privind eliminarea aplicației de management de plată și a cerinței „*plata minim card bancar, POS*” fiind ilegale în lipsa eliberării dovezii fiscale a plății, respectiv menținerea cerinței stațiilor cu sistem de plata POS cu eliberarea dovezii fiscale a plății, acordând libertatea de propunere a soluțiilor de montaj a acestor sisteme de plata POS (punctul 1 din contestație), achizitoarea precizează că menține cerința caietului de sarcini, justificând prin faptul că cerința, astfel cum este formulată, nu exclude posibilitatea, din punct de vedere tehnic, a unui sistem de plată POS, cu eliberarea dovezii fiscale a plății, asigurând astfel libertatea de propunere a soluțiilor de montaj privind sistemele de plata POS.

1.2 În ceea ce privește înlăturarea ambiguităților solicitate prin contestație la punctele 2, 4, 5, 6 și 7, achizitoarea consideră că solicitarea privind eliminarea/lămurirea unor „*ambiguități/uniformizarea unor cerințe tehnice*” nu fac obiectul unei contestații, ci operatorul economic avea posibilitatea de a-i solicita clarificări referitoare la aceste aspecte în termenele și condițiile stabilite prin fișa de date a achiziției cap. 1.3) „Comunicare” și cap II. 1.4 „Descrierea succintă a contractului sau a achiziției/achizițiilor”.

În susținerea celor menționate invocă prevederile art. 2, art. 3 din Legea nr. 101/2016.

1.3 În ceea ce privește înlăturarea paragrafului (punctul 3 din contestație), „*Comunicare Modalități plată: PLC, CA N~ PWM, RS 232, RS 485, Ethernet 3G, 4GS On-line Mobile App/SMS/NFC, Wi-Fi. POS Contactless*”, autoritatea contractantă își menține cerința, întrucât specificațiile din caietul de sarcini se referă atât la aplicațiile de comunicare între periferice, cât și la modalitățile de plată.

1.4 Referitor la solicitarea privind menționarea pentru display a gradului de protecție antivandal IK10(punctul 4 din contestație),

achizitoarea precizează că, în cadrul documentației de atribuire, a menționat cerințele minime care trebuie îndeplinite privind gradul de protecție carcasa, respectiv IP 55/IK10. În acest sens ofertanții au posibilitatea de a oferi la standarde egale sau superioare cerințelor menționate în documentație.

1.5 În ceea ce privește solicitarea privind eliminarea oricărei specificații tehnice constructive particulară unui anume producător, specificații tehnice ce țin de materialul din care este fabricată stația sau să accepte și alte materiale care asigură o protecție la impact IK10 și o protecție minimă de IP55, respectiv oțelul galvanizat (cerința 8), achizitoarea precizează că menține cerința din caietul de sarcini, aceasta fiind în concordanță cu gradul de protecție la impact DC 10 și o protecție minimă de IP55.

Față de aceste aspecte, achizitoarea solicită respingerea contestației depusă de SRL, împotriva documentației de atribuire.

.... SRL nu a transmis până la data prezentei recipisa de consemnare a cauțiunii.

Prin adresa nr. 58/10.04.2024, transmisă prin e-mail și înregistrată la CNSC cu nr. 22323/11.04.2024, SC SRL, prin reprezentantul legal Dan Bogoș, a comunicat Consiliului că renunță la contestația formulată în cadrul procedurii de atribuire având ca obiect „Furnizarea, montarea, instalarea și punerea în funcțiune a 5 stații de reîncărcare, aferente obiectivului de investiții «STAȚII DE REÎNCĂRCARE PENTRU VEHICULE ELECTRICE ÎN JUDEȚUL»”, anunț de participare nr. CN1066424/14.03.2024.

Având în vedere dispozițiile art. 26 alin. (8) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului National de Soluționare a Contestațiilor, potrivit căroră „Consiliul poate lua act, oricând în cursul soluționării contestației, de renunțarea la aceasta de către contestator”, Consiliul ia act de renunțarea la contestația formulată de SC SRL, în contradictoriu cu

Pentru aceste motive,
în baza legii și a mijloacelor de probă aflate la dosar,

CONSILIUL DECIDE:

Ia act de renunțarea la contestația SRL, în contradictoriu cu autoritatea contractantă

Prezenta decizie este obligatorie pentru părți, în conformitate cu dispozițiile art. 28 alin. (1) din Legea nr. 101/2016.

Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere, în termen de 10 zile de la comunicare pentru părțile cauzei, respectiv de la data luării la cunoștință de către alte persoane vătămate.